

Kapitel ett

Det är en sval, tidig lördagsmorgon. Staden sover fortfarande, hästarna vilar, träden har ännu inte vaknat, men de första solstrålarna börjar titta fram över trädkronorna och väcker alla till en ny dag. Jag ligger fortfarande uppkrupen i värmen i min trädgård. När jag kommer ihåg att min far redan måste ha missat sin frukost hoppar jag upp ur sängen och skyndar mig att göra mig i ordning. Med en bricka i handen rusar jag snabbt till min fars kontor och öppnar dörren för att upptäcka att min far inte är där.

•Vart har han tagit vägen? - Undrar jag.

Tillbaka i köket möter jag mamma och frågar henne försiktigt:

•God morgon, mamma, var är pappa? Varför är han inte i arbetsrummet som vanligt?

Mamma vänder sig bort, fingrar nervöst på hörnet av sitt förkläde och det blir en deprimerande tystnad i rummet.

•Mamma, varför svarar du inte på min fråga? Har det hänt honom något? - frågar jag henne enträget.

•Ada, barn ska inte blanda sig i vuxnas angelägenheter. Sätt igång och jobba! Torka tvätten! - svarar mamma argt.

När jag är på väg att gå ut genom dörren med en stor hög tvätt ropar mamma igen:

•Vi ska träffa Mrs Melissa idag. Hon har länge bjudit in oss att komma och dricka te med henne.

•Åh, nej, nej... - muttrar jag under näsan och sparkar in dörren innan mamma hinner se min olyckliga min.

Mrs Melissa var vår moster. Hon var ärligt talat inte särskilt trevlig: alltid arg och rynkade pannan när hon hälsade på oss. Min bror John och jag tyckte inte om henne, även om hon ibland bara var rolig. Min mamma förklarade för oss att moster Melissa hade någon hemsk sjukdom. Det är svårt för oss barn att förstå alla vuxnas sjukdomar, och vi undrade bara hur moster kunde glömma allt: vad hon gjort idag, vad hon ätit för några minuter sedan, till och med sitt namn. Det lustiga var att hon inte gjorde någon skillnad på mig och min bror. Hon brukade kalla mig Jonas och min bror Ada. Ibland blev vi så engagerade i den här leken att vi började imitera varandra. Jag försökte prata som min bror och Jonas upprepade mina rörelser. Det slutade med att vi skrattade högt tills vi började gråta, och min moster blev argare och argare eftersom hon inte förstod varför vi skrattade. Faktum är att min lillebror Alex inte deltog i vår lek. Han tyckte synd om moster Melissa, som var sjuk. Han svarade tålmodigt på samma frågor och hans moster bjöd honom alltid på en bagel. John och jag dreglade naturligtvis, men vi fortsatte att spela spratt.

På gården, medan jag tvättade den rena tvätten som fortfarande luktade tvål, tänkte jag hela tiden på min fars mystiska försvinnande: "Vad döljer min mor? Varför sa inte pappa hej då till oss innan han åkte? Jag är ju trots allt hans lilla favoritdotter. Hur kunde han ge sig av utan att berätta det för mig?"

Plötsligt hörde jag mina bröders röster. De vinkade till mig från långt håll, med rodnande

kinder och en glad attityd. De måste inte ha märkt att min far inte var där än. På morgnarna tyckte min far om att sitta länge i sitt rum och läsa, skriva och röka pipa.

- Var har du varit? - frågade jag och höll tillbaka tårarna.
- Vi spelade boll med pojkarna, svarade Alex mig.

Innan jag hann ställa en fråga till såg jag min mamma stå i dörröppningen och stirra på John och Alex.

- Nå, var har ni varit, era skamlösa jävlar?" frågade hon strängt.
- Vi lekte med pojkarna på gården", svarade de med skakig röst, och de visste att de skulle få sitt straff.
- Och ni har inte berättat något om det för mig! Smög ni er ut ur huset och trodde att jag inte skulle straffa er?" frågade mamman, som knappt kunde kontrollera sin ilska och knöt nävarna.
- "Vi är så ledsna", sa de båda med darrande röster.
- Kom, vi går och byter om, för vi ska till mrs Melissa", sa mamman. - Och du också, gör dig i ordning!

Utan att säga något sprang jag in i huset.

Jag tog på mig några bekväma kläder. Kanske för att jag växte upp med mina bröder, jag har aldrig gillat klänningar. Faktum är att utseende var det minsta jag brydde mig om. Jag gillade att läsa mest. När min mor såg mig med en bok i handen blev hon alltid arg och muttrade att flickor inte behövde läsa böcker, de skulle kunna sy, laga mat och städa, men min far stod upp för mig. Han lärde mig att läsa och fortsatte att berätta för mig att flickor kunde vara lika smarta som pojkar. Han brukade skratta och säga att när jag blev stor skulle jag bli en resenär. Jag skulle segla på ett skepp med honom och upptäcka nya kontinenter.

När min mamma såg mig klädd så där suckade hon argt och sa:

- "Ada, jag har bett dig så många gånger att ta på dig den nya bruna klänningen som pappa gav mig. Det är inte passande för flickor att klä sig så där.

Jag var frestad att säga något mer, men jag visste av min mors blick att hon inte skulle tåla några argument eller invändningar, så jag sänkte huvudet, vände mig om och gick till mitt rum för att byta om.

En timme senare, när hon såg mig i klänningen, log hon och berömde mig med läpparnas vridning:

- Nu ser du ut som en riktig flicka, inte med de där trasiga halsdukarna som alltid.

För första gången den här morgonen lättade de vänliga orden från min mors läppar upp mitt dystra humör.

Kapitel två

Före lunch gick vi för att träffa fru Melissa. Hon hälsade på oss på ett annat sätt än vanligt - hon hade ett leende på läpparna och hade redan bakat en god croissant till Alex. Den här gången var John och jag tvungna att göra det, för jag hade ingen lust att irritera henne, så jag uppförde mig som en duktig, väluppfostrad flicka.

När jag gick in i hennes lilla hus kände jag mig genast varm. Jag satte mig på en trästol och började se mig omkring, uttråkad. Jag såg en stor lervas, en stor träsäng och en garderob, ljusa gardiner och långa dukar, en hylla med bilder av helgonen, några böcker, för fru Melissa var inte så förtjust i att läsa, och ett stort album med alla mina släktingar och andra släktingar. En gång när jag var liten brukade fru Melissa och jag titta i det stora albumet, så nu vet jag vad som finns i det albumet.

Plötsligt blev jag inbjuden till köket för att dricka te tillsammans. Jag gick inte långsamt in i köket, utan satte mig på en trästol och drack mitt te under tystnad med huvudet nedåt.

- Hej, älskling, hur mår du idag? - frågade moster Melissa. Idag var en av de dagar då min moster inte hade tappat minnet, inte blandade ihop våra namn och var mycket klar i huvudet.

- Okej... Jag saknar bara pappa lite grann", erkände jag för henne, eftersom jag inte kunde berätta om mina känslor för mamma.

- Jag förstår. Han hade länge förberett sig för att åka iväg med båten på den farliga expeditionen, men han sköt upp det hela tiden. Det var svårt för honom att lämna dig", sa min moster med en suck.

- Vilken expedition? Jag visste ingenting om den, min mamma berättade ingenting om den, min pappa sa inte heller någonting om den, men jag kunde se honom alltid titta på kartor, skriva någonting, rita någonting... Men han fortsatte att berätta för mig att världen ännu inte hade upptäckts, att människor inte visste så mycket, och att när jag växte upp skulle han ta med mig på en resa", sa jag och höll knappt tillbaka tårarna.

- Du borde inte vara arg på honom. Din fars hjärta krossades av tanken på att behöva lämna dig och undra om han skulle komma tillbaka. Han slets hela livet mellan sin plikt mot sin familj och sin längtan efter resor och äventyr. Bara du, hans lilla Adutè, bromsade honom lite, men när han såg hur snabbt du växte upp och hur klok du blev, ville han sprida ut sina vingar igen, ge sig ut på en farofylld resa, upptäcka nya kontinenter och komma tillbaka och berätta allt om dem för dig.

Jag ville ställa henne många fler frågor om min far, men min mor kom in och avbröt vårt samtal.

•Fru Melissa, jag har lovat att hjälpa er att baka bröd. Så låt oss börja arbeta utan att vänta.

Moster Melissa blinkade åt mig och lät mig veta att vi kanske kunde fortsätta vårt samtal senare, hoppade snabbt upp från sin stol och skuttade iväg:

•Låt oss sätta igång! Jag längtar efter att få känna doften av färskt bröd!

Jag var inte särskilt entusiastisk när det gällde matlagning. Jag hjälpte alltid min mamma i köket, men jag gjorde det motvilligt och gnisslade tänder. Jag läste hellre en bok eller spelade boll med mina bröder på bakgården än hängde vid grytorna. Men den här gången, hemma hos moster Melissa, gick jag glatt med på att hjälpa till att baka bröd.

Tre kvinnor var i full färd med att mala runt i köket. Jag var tvungen att göra som min mamma eller moster ville hela tiden, så jag hade inte tid att tänka på pappa. Snart fylldes köket av doften av bakat bröd. En timme senare drog min moster ut en rostad limpa ur ugnen. Jag dreglade till och med. Mamma skar upp den och gav alla en skiva. Första tuggan var sagolikt god...

Efter att vi hade ätit tittade vi oss omkring och såg att det började bli mörkt, så det var dags att åka hem. Medan hästarna drog vår vagn och vagnens hjul skramlade monotont, gick tankarna på min far och om jag någonsin skulle få träffa honom igen genom mitt huvud.

Kapitel tre

Morgonen grydde igen i staden. När jag vaknade mindes jag genast gårdagens besök hos fru Melissa. Det hade inte varit som vanligt. John och jag hade inte busat eller gjort narr av fru Melissa. Nu var jag mycket tacksam mot henne: om det inte hade varit för hennes pratsamhet hade jag inte vetat vart vår far hade försvunnit så plötsligt. Och återigen fylldes mitt hjärta av längtan.

Jag hoppade upp ur sängen, klädde på mig mina vardagskläder och sprang ner för trappan. Jag hittade ingenting i köket. När pappa var borta hade de vanliga rutinerna försvunnit: att sitta vid bordet tillsammans, planera och fördela arbetet, prata och gräla tillsammans. Jag tog en tugga av brödskivan som blivit över från dagen innan och rusade ut för att leka med mina bröder. Min mamma stoppade mig i dörröppningen:

- Vart är du på väg? Du har på dig den där halsduken igen, som om du inte har några andra kläder. Vänta lite, du måste tvätta den här. Jag har precis tvättat färdigt.
- Okej", sa jag tyst och sänkte huvudet så att min mamma inte skulle se min besvikelse. Det var en så fin dag idag, jag hade hoppats på att få leka med mina bröder, men jag var överväldigad av hushållsarbete redan från morgonen.

Jag stod och torkade tvätten när Alex plötsligt sparkade mig på benet med bollen.

- Kan du ge oss bollen? - ropade han från långt håll.

Jag tänkte att tvätten kunde vänta och bestämde mig för att leka med mina bröder:

- Får jag leka med er också?
- Inte en chans", sa John, "flickorna vet inte hur man sparkar boll.

Rasande sparkade jag bollen hårt mot ett träd och den fastnade i grenarna. Jag ångrade mig genast - jag visste att de skulle springa till sin mamma så fort som möjligt, och jag borde ta av mig kläderna, inte sparka på bollen! Innan jag ens hann dra en lättnadens suck var bröderna redan i full gång med att bulta på sin mamma, gnälla och skrika åt henne att få ut bollen så fort som möjligt. Jag var rädd, för jag visste att jag skulle ha tur. Mamma hade varit på dåligt humör på sistone. I morse såg jag henne ännu mer upprörd. Det är bättre att inte bli förvirrad under fötterna längre... Jag ville gömma mig så fort som möjligt, men jag visste inte var. Jag sprang så fort jag kunde och plötsligt kom jag till floden

Nemunas ... Där min pappa brukade fiska med mig på sommaren ... Jag kände mig ledsen... Några tårar trillade nerför kinderna - hela miljön påminde mig om honom. Jag ville att pappa skulle komma tillbaka så snart som möjligt och ge mig en stor kram och trösta mig.

Jag satte mig på flodbanken, lade armarna runt knäna och blundade. Jag hade glömt allt om mina bröder och den olycksaliga bollen som fastnat i trädet, och allt jag brydde mig om var min pappa, och det skulle bli bra om pappa var där... Han skrattade och drog ut bollen ur trädet och sparkade den mot mig. Jag fångade den och passade tillbaka den till honom. Mina bröder gjorde likadant och vi hade roligt med att fånga bollen i ungefär en timme. Mamma var förstås missnöjd med att vi slösade tid på att leka i stället för att jobba, men pappa sprang fram till henne, flämtade till, lyfte upp henne i famnen och efter att ha snurrat runt henne i luften ett par gånger gav han henne en puss på kinden. Mamma återgick till sitt arbete och nynnade lyckligt... Efter en stund kände jag hur ett kallt, vått föremål rörde vid mina tår. Jag öppnade ögonen och såg en glasflaska. Tydligen hade vågorna kommit någonstans ifrån. Jag tog den i mina händer och började undersöka den. Jag skruvade försiktigt av korken och hittade en lapp inuti. Spännande, med darrande händer, tog jag ut lappen ur flaskan. På papperslappen stod det bara ett ord - "WILL". "Det kanske betyder något?" - "Kanske betyder det att jag måste vara stark, tålmodig och aldrig förlora hoppet om att min far ska komma tillbaka.

Det blev mörkare och mörkare. Dags att åka hem. Alla kommer ändå att ha saknat mig. När jag närmade mig huset såg jag min mamma ta med sig en kvast och försöka skrapa loss en boll som fastnat i grenarna. Mamma var pytteliten, hon nådde inte bollen. Sedan bestämde sig John för att klättra upp i trädet, men hans mamma förbjöd honom strängt. Jag stod gömd bakom en buske och tittade på dem. Jag ville inte att de skulle se mig, särskilt inte min mamma. Jag hörde hur mamma sniffade argt under näsan om bollen. Till slut började det bli mörkt och mamma gav efter. När hon och hennes bröder kom in i huset kröp jag snabbt ut ur busken och smög in genom fönstret. Tyst och på tårna tassade jag till mitt rum, stängde dörren och kröp snabbt ner i sängen.

Jag kunde höra mina bröder och min mamma äta middag i köket och småprata vid bordet. Jag kom ihåg att jag inte hade ätit något sedan morgonen. Min mage slog knut på sig, men jag vågade inte gå ner till köket. Jag visste att jag inte skulle klara av mina bröders förebräelser och min mors dystra blick. Jag kände mig väldigt ensam och onödig. "Åh, om jag kunde förvandlas till en fågel. Jag skulle flyga högt upp i skyn och leta efter min pappa", tänkte jag i mitt stilla sinne och föll in i en dröm.

I sömnen hörde jag hur min mamma kom in i mitt rum med en bricka i handen. Hon satte sig på min säng och började stryka mig över huvudet.

•God natt", sa hon mjukt och försvann ut ur rummet.

"Hon är inte arg på mig", tänkte jag i sömnen och somnade om.

Kapitel fyra

Nästa morgon steg jag upp och sprang genast för att säga hej till min mamma.

- God morgon", sa jag till min mamma med spänning i halsen. Jag var rädd att hon skulle bli arg på mig eftersom det var sent på morgonen och jag fortfarande hade pyjamas på mig.

- Hej, gumman", hälsade mamma vänligt på mig.

Jag stirrade på henne i en timme, som förstenad. Jag kunde inte tro hur mycket mamma och jag hade förändrats, hur nära vi hade kommit varandra. Vi hade kommit varandra närmare efter att pappa lämnat oss. Jag saknade honom. Jag tror att mamma saknar honom också, det är svårt för henne att vara ensam utan honom. Fram till dess hade pappa stått mig mycket närmare och jag tillbringade den mesta tiden med honom. Han brukade låta mig vara mig själv: ha byxor på mig, spela boll på gården, rida på en häst, hålla mig vaken på natten och titta på stjärnorna med honom. Jag skulle kunna fortsätta att berätta om hur mycket han lärde mig, hur många världshemligheter han avslöjade, hur han var den förste som visade mig böckernas värld, hur han tände en oemotståndlig passion för läsning. Min mor var alltid motsatsen till min far: reserverad, sträng, log inte särskilt mycket och krävde alltid gott uppförande av oss, särskilt av mig. Jag brukade undvika henne av rädsla för att få en svidande blick eller ett hårt ord från henne. Men nu när min far var borta - min trygga hamn - var jag tvungen att tillbringa mer tid med min mor. Nu såg jag henne med andra ögon. Trots alla svårigheter som hade fallit på hennes axlar var hon aldrig sur eller klagade, hon ägnade oss, sina barn, ännu mer uppmärksamhet och ibland log hon till och med åt våra dumma upptåg. När jag tänkte på henne kom hon plötsligt fram till mig, rörde vid mitt långa, trassliga hår och tog en kam och började kamma det. Hon kammade det lika försiktigt som alltid och nynnade något mjukt för sig själv, försjunken i sina tankar. Efter att ha vävt en snygg och pryddig lock kramade hon mig och sa:

- Vad stor du är! Jag märkte inte ens när du växte upp.

Jag var ju redan tio år gammal. Jag märkte inte hur snabbt jag hade vuxit upp - jag var inte längre pappas lilla flicka. "Pappa! Var är du nu? Hur har du det i ett annat land?" - Jag var så mållös att tårarna började rinna ur mina ögon. Plötsligt överväldigades jag av ilska. Jag var arg på min far för att han lämnat oss, för att han inte berättat om sina avsikter, för att han inte sagt adjö till oss, för att han inte lovat att komma tillbaka.

Jag vet inte hur länge jag grät och vräkte ut min ångest när jag kände min mammas famn. Hon höll mig tätt intill sig, torkade mina tårar och sa:

- Du är en stor och stark flicka. Du kommer att övervinna allt! Nu går vi till frukosten. Det är nästan lunchtid och vi har inte ätit frukost än.

Vi åt under tystnad, var och en av oss försjunken i sina egna tankar. Konstigt nog var jag inte längre rädd för den obekväma tystnaden, saknade inte längre mina bröder, som så fort de hoppat upp ur sängen sprang ut och kom hem när deras magar spelade marscher. Nu njöt jag bara av min mammas sällskap.

- Vad ska jag göra i dag? - frågade jag mamma.

- Jag har alltid varit väldigt krävande och sträng mot dig och tvingat dig att göra saker, men idag vill jag att du ska vila och göra vad du vill", svarade mamma plötsligt.

Efter frukosten städade jag upp i köket och gick till mitt rum. Jag försökte läsa, men jag kunde inte koncentrera mig. Mitt sinne surrade av påträngande tankar. Plötsligt dök en tanke upp i mitt huvud - jag ska skriva ett brev till min pappa! Jag vet att jag inte kommer att kunna skicka det, jag har ingen aning om var i världen han är, men det kanske kan

hjälpa mig att samla tankarna, att lindra min sorg och längtan.

Kapitel fem

- Peter, kom, vi måste prata, - kom Anthonys andfådda röst.
- Jag kan inte nu, jag skriver till min dotter.
- Det är det vi måste prata om.
- Vad är det för fel på dig?
- Du borde inte skriva till henne och du vet precis varför.

- Ada, sluta bränna fotogenlampan, gå och lägg dig, det är sent.
- Jag kommer, mamma. Jag har några saker att avsluta.

Min mor, som såg mig med en gåsfjäder i handen, förstod allt och sa med en suck:

- Ada, kära du, skriv inte brev till din far, han kommer ändå inte att få dem. Det är du tillräckligt gammal för att förstå. Jag har gjort upp med mig själv och jag vill att du gör detsamma. Vi måste vara starka och lära oss att leva utan honom", sa min mor, lämnade mitt rum och stängde tyst dörren.

Återigen lämnad ensam tog jag upp pennan. Jag skrev utan att stanna. Tankarna strömmade ut, den ena efter den andra. Jag berättade för min far om mina bröder, om alla upptåg de hade gjort medan han var borta, om hur min mor hade förändrats i sitt beteende mot mig, om böckerna de läste och om mycket annat som han säkert skulle känna till om han bara var hemma hos oss nu. Jag ville förebrå honom, skriva hur arg jag var och hur sårad jag kände mig, men jag kunde inte... min hand skrev ord av kärlek och längtan. Han har alltid varit och kommer alltid att vara min mest älskade far.

När jag hade skrivit de sista orden rullade salta tårar nerför mina kinder igen. Trött och känslös insåg jag inte ens att jag hade slumrat till med huvudet på bordet.

Jag drömde att jag lade brevet i en vinflaska av glas och kastade den i Nemunas. Det flyter iväg, förs med strömmen, hamnar i Östersjön och flyter slutligen ut i de vida vattnen. Den vandrar i dagar, bakad av den heta solen och sköljd av salta vågor. Plötsligt stöter han i kanten av en liten ö. Han skulle vilja simma vidare, men en kraftig våg för flaskan tillbaka till ön. Han klamrar sig fast vid en klippa och ligger där i flera dagar. Plötsligt en morgon får en man som gått till havet för att bada syn på den. Han tar fram ett brev ur flaskan, sätter sig på samma sten och börjar läsa...

Plötsligt vaknar jag. Det är kolsvart runtomkring. Jag sitter fortfarande kvar vid bordet med fjädern i handen. Jag inser att jag har slumrat till och drömt. När jag skrev brevet till min far visste jag inte vad jag skulle göra med det, jag ville bara uttrycka mina tankar, ge utlopp för mina känslor. Nu hade jag en annan idé i huvudet - att lägga brevet i en vinflaska och, som i en dröm, låta det rinna nerför Nemunas. Jag gick till sängs och visste precis vad jag skulle göra under de tidiga morgontimmarna.

De första solstrålarna väcker mig. Utan att vänta på något hoppar jag upp ur sängen, klär

mig hastigt och går ner i källaren för att leta efter en gammal vinflaska. När jag hittar den stoppar jag i mig ett brev och springer till floden utan att ramla. Mina bröder, som såg mig springa någonstans i en dimma, försökte fortfarande stoppa mig, men jag rusade redan nerför vägen, med Nemunas-floden rusande framför mina ögon. När jag kom fram till den tog jag en klunk och släppte flaskan. Den fångades upp av strömmen och fördes bort. Jag tittade på, frusen, tills den försvann ur min åsyn.

När jag återvände från floden insåg jag att något hade hänt - hopp hade tänts i mitt hjärta. Hemma fann jag min mor och mina bröder redan i färd med att äta frukost. Utan att säga något satte jag mig vid bordet. Min mammas förebrående blick träffade mig som hett vatten. Hon såg rakt igenom mig och förstod allt.

–"Skriv inte brev till din pappa, du vet att han inte kommer att få dem, det är bara slöseri med tid", sa mamma plötsligt, reste sig från bordet och gick ut på gården.

Vi pratade inte om det igen på resten av dagen, men jag kände mig som en främling.

"Det är inte slöseri med tid. Hoppet kommer alltid att brinna i mitt hjärta. Jag tänker inte ta ner händerna och bara vänta i tysthet", sa jag till mig själv.

Kapitel sex

Våren är tidigare än någonsin i år. Alla träd står i blom, blommorna slår ut i trädgårdarna och på ängarna. Fåglarna kvittrar glatt och gårdarna är fulla av barnskrik och glada skratt. Mer arbete har utförts på fälten, så min mor, mina bröder och jag har arbetat runt huset. Vi har fått plöja, sätta potatis, så grönsaker och ta hand om några almar.

Nästa söndag är det påsk, vårens största högtid. Varje år målar vi ägg, går i kyrkan och besöker släktingar. I år blir det annorlunda - ingen pappa i närheten. Plötsligt känner jag mig ledsen igen, inte längre glad över solens värme och blommorna som blommar i barnkammaren. "Vad blir det för högtider utan pappa? Kommer han att fira påsk någon annanstans på ett annat hörn av jorden också? Eller finns det ingen sådan högtid där?" - Dessa och liknande tankar far genom mitt huvud. Plötsligt avbryts de av min mammas röst:

- Ada, gå till din granne Elena och be om tio ägg. Det är påsk och vi har inga ägg. Vi åt upp våra kycklingar under vintern, så vi har ingen som lägger ägg.
- Okej, mamma, jag ska göra mig i ordning och springa.

En timme senare var jag på min granne Elenas gård. Jag kunde inte hitta henne någonstans, men jag såg en pojke som jag aldrig hade sett förut. Han var ungefär i min ålder, men han var lite otränad för årstiden, med ljusa, rufsiga lockar på huvudet och lite fräknar i ansiktet, men det som slog mig mest av allt var de djupbruna ögonen som trängde igenom mig.

- Vad gör du här? - frågade han mig.
- Och vad gör du här? Var är min granne Elena? Jag kom för att träffa henne, sa jag djärvt till honom.
- Hon är borta på marknaden. Jag är hennes brorson. Min mor är mycket sjuk, så moster Elena tog hand om mig.
- Och var är din far? - plötsligt brast hon ut mot mig.

- Han dog när jag var mycket ung. Hästen tappade honom och vred om halsen på honom.
- Åh, så fruktansvärt! Jag är ledsen, sa jag lite mer försiktigt.
- Jag är ledsen, sa jag lite försiktigare. Jag minns honom inte så väl eftersom jag var väldigt ung och jag saknar min mamma väldigt mycket. Jag hoppas att hon blir frisk snart", sa hon med snabb röst. Jag blev faktiskt förvånad över hans öppenhet, han talade till mig som en gammal vän, trots att det var första gången vi träffades.
- Min mamma skickade ägg till mig. Nästa söndag är det påsk, och vi har inga kycklingar, så inga ägg. Vi skulle kunna gå till marknaden och köpa några, men när pappa är borta är det ont om pengar. Men vår granne Elena är väldigt snäll och hjälper oss alltid med mamma", sa jag och blev uppmuntrad av hans öppenhet.
- Jag äger inte huset, så jag kan inte ge det till dig utan din mosters vetskap. Om du har tid kan du vänta", föreslog han.
- Är det sant vad du heter? - Plötsligt slog det mig att vi inte hade presenterat oss ännu.
- Casimir, som min far.
- Jag heter Ada", sa jag och sträckte fram handen, "trevligt att träffas.
- Det är trevligt att träffa dig också", sa Casimir och skakade den stadigt.

Jag fick vänta ganska länge på min granne Elena. Under den tiden visade Kazimieras mig runt på gården, vi klappade alla katter och hundar på gården och matade djuren tillsammans. Vi pratade och pratade om våra liv medan vi arbetade. Det visar sig att Casimir också gillar att läsa och har flera böcker. Men de lämnades hemma och de finns inte här hos min moster, för min moster Elena kan inte läsa, så böckerna behövs inte. Jag lovade att ta med mig några av mina böcker till honom nästa gång jag kommer på besök. Jag kom hem på kvällen. Jag såg på min mamma att hon var orolig och ledsen, men när hon fick veta att min granne Elena inte var hemma och att jag fick vänta länge, lugnade hon ner sig och lagade en god middag.

Jag gick till sängs den kvällen och tänkte att jag inte var den enda som var så ensam och olycklig. Jag saknar min far väldigt mycket, men han lever, det vet jag, men han är långt borta, och han kommer tillbaka, det är jag säker på. Casimirs pappa har varit i himlen under en lång tid...

Kapitel sju

Påskmorgonen grydde. Mamma var uppe i ottan, gjorde sig i ordning, pyntade, dukade och efter frukost var det dags att gå till kyrkan. Jag hoppade också upp ur sängen. Mina bröder sov fortfarande sött - morgonsömn är så ljuvlig. Mamma och jag stod i köket och väntade på att mina bröder skulle dyka upp. John var den förste som kom. Han hade knappt rört ett ögonlock och tog redan tag i påskägget som han hade tagit. Mamma klappade honom irriterat på handen. John skrattade gott och sprang ut för att tvätta sig med kallt vatten från brunnen. Alex gjorde honom snart sällskap. Vi klädde oss i de finaste kläderna och satte oss vid bordet. Mamma bad en bön i stället för pappa. Mitt hjärta klämdes ihop och tårarna trängde fram i mina ögon. Mammans röst darrade när hon bad bönen, men jag hoppas att mina bröder inte märkte det.

Efter frukosten satte vi oss i vagnen och åkte till kyrkan i staden. Där fanns redan massor av människor. Alla var uppklädda, på gott humör, kysste och hälsade på varandra. Plötsligt såg jag Casimir och hans granne Elena i folkmassan. När våra blickar möttes log han och viftade med handen mot mig. Jag gjorde detsamma.

Under gudstjänsten höll prästen en mycket vacker predikan och önskade alla frid. Jag bad hela tiden till Gud att inget skulle hända min far, att han skulle komma tillbaka levande och välbehållen. Jag glömde inte att be och be för hälsan hos Casimirs mor. Mitt hjärta brast vid tanken på att om han förlorade sin mor skulle han bli helt föräldralös. Jag började sörja, men tittade på John, som som vanligt var uttråkad under gudstjänsten och med stort intresse följde en krypande fluga. Ett leende dök upp på mitt ansikte igen. Jag vet inte om det var den upplyftande feststämningen eller prästens övertygande predikan som fyllde mitt hjärta med tro och hopp om att allt skulle bli bra. Min far kommer tillbaka, jag kommer definitivt att se honom igen och jag kommer att ge honom en stor kram.

Efter gudstjänsten hade alla fortfarande bråttom att ge sig av. Några av männen, som hade lämnat sina kvinnor och barn på torget, skyndade redan till värdshuset för att diskutera "mansangelägenheter". Kvinnorna, som distraherades från sina sysslor, pratade också oupphörligt och delade sina glädjeämnen och sorger med andra. Så snart det sista "Amen" hade sagts rusade barnen ut ur kyrkan och ut på torget och i parkerna, där de sprang omkring som om de hade brutit kedjan. Några av de små, som fått en godisbit av sina föräldrar, slickade på den i ett lugnt hörn och kände sig som de lyckligaste barnen på jorden.

Under en timme var min mamma och jag en del av detta hav av glädje. Men när många började fråga om pappa, hur han mårde och om vi hade hört av honom, började mamma rynka pannan och skyndade sig hem.

Vi kom hem på eftermiddagen och kände oss trötta efter dagens liv och rörelse. Mamma lagade snabbt middag och tog oss sedan till sängs. Jag satt i mitt rum och kunde inte somna. Plötsligt kände jag att jag ville skriva ett brev till pappa igen, berätta om den första påsken utan honom, fråga hur han firade utan oss.

Jag satte mig vid bordet igen och började skriva.

Kapitel åtta

- Peter, sluta skriva. Du gör bara dig själv illa. Du vet att din dotter aldrig kommer att få de här breven! Vi är på en obebodd ö, det finns ingen post - ingenting. Vårt skepp är förstört och det är oklart om det kan byggas upp igen.
- Antanas, jag har inte förlorat förståndet. Jag ser och förstår allt, men hoppet dör sist. Jag tänkte inte skicka dem. Jag ska ge dem alla till Ada själv så snart jag kommer tillbaka till hennes hus.
- Du är lika naiv som ett litet barn", muttrade Antanas missnöjt, "jag har gett upp allt hopp. Vi kommer inte härifrån.
- Det finns alltid hopp", upprepade Peter som en bön, "Gud kommer att hjälpa oss.

Tiden höll på att rinna ut. Våren övergick i sommar. Det har gått nästan ett halvt år sedan min far kom hem. Än så länge har vi inte hört något från honom. Mors ansikte blev gråare och gråare, ljuset i hennes ögon slutade lysa och leendet på hennes läppar blev alltmer sällsynt. Mina bröder verkade också ha blivit fetare, inte längre barnsliga, och var mindre benägna att spela spratt och mer benägna att stanna hemma för att hjälpa min mamma och mig. Ingen talade om min far. Det fanns denna bubbla av rädsla och ångest i luften, men alla var rädda för att säga ett ord, så att det inte spricker.

Casimirs mamma mådde visserligen lite bättre, men var så svag att hon inte kunde ta hand om sig själv. Vår granne Elena, som var godhjärtad, tog hand om sin syster och hennes son. Kazimieras blev ännu mognare och var inte rädd för hårt arbete: han följde med sina män ut på fälten, gick till marknaden - han var faster Elenas högra hand.

Under den här sommaren blev Kazimieras och jag mycket nära vänner. När vi hade en ledig stund besökte vi varandra, lekte, läste och diskuterade böcker, bara pratade. Jag berättade för honom om min pappa. Jag mindes alla de bästa stunderna med honom: att hoppa i vattenpölar, göra snögubbar och snöänglar, simma i floden på sommaren, läsa böcker, lyssna på hans berättelser om fjärran länder på kvällarna... Jag känner inte ens tårarna som rullar nerför mina kinder när jag berättar detta. Casimir torkar bort dem, kramar mig och säger:

- Förlora inte hoppet, Ada. Din far är en stark man. Han kommer att övervinna alla hinder och en dag komma tillbaka till dig. Tro på honom. Tro på dig själv!

- Tack för dessa ord. Jag tror, jag har aldrig slutat tro. Gud kommer att hjälpa oss. Din mamma kommer också att bli bättre. En dag kommer du att stiga upp ur sängen och du kommer att kunna återvända till ditt hem. Vi förtjänar inte Guds straff, han kan inte ta våra föräldrar ifrån oss", sa jag utan att stanna upp.

- Gud sänder oss alla provningar för att göra oss starkare", upprepade Kazimieras prästens ord från predikan.

- Jag har alltid varit stark, jag behöver inga provningar", försökte jag säga emot honom.

- Vi kan inte veta vad vi behöver", sa Casimir filosofiskt, "Kanske finns det efter allt lidande och alla provningar en glädje som väntar på oss.

Jag känner mig varm och fridfull när jag hör sådana ord. Jag lovar mig själv att aldrig förlora hoppet och att aldrig sluta skriva brev till min far.

Som jag gör varje kväll, när alla har somnat, sätter jag mig ner och skriver. Tankarna flödar fritt. Jag berättar om mitt liv, de problem jag har haft, de glädjeämnen jag har upplevt, de samtal jag har haft med min mor, de gräl jag har haft med mina bröder. Jag skriver och föreställer mig att han sitter bredvid mig, nickar instämmande eller rynkar pannan om jag har fel. Han ler genom sin mustasch åt Johns upptåg och nickar gillande åt att lille Alex är stor och kan göra en massa saker. Jag skickar inga brev längre, jag förväntar mig inte att min far ska hitta dem, och jag har inte så många vinflaskor, så jag lägger dem prydligt i en trälåda för att ge dem alla till min far när han kommer tillbaka. Han skulle läsa mina brev under natten och veta vad som hänt under tiden han varit borta. Jag ler vid den tanken. Jag har redan skrivit ett dussintal brev: "Kära pappa", skriver jag, "jag saknar dig väldigt mycket. Idag är det en regnig dag. Jag tänker på alla gånger vi brukade leka utomhus

tillsammans. Jag önskar att du var här så att vi kunde prata, vara och leka tillsammans igen..." Eller ett annat: "Kära pappa, det har varit en underbar dag idag. Naturligtvis skulle den vara ännu mer underbar om du var här..." Jag plockar upp det andra och läser: "Kära pappa, mamma var väldigt arg idag. Jag förstår hur svårt det är för henne. Det är mycket svårt för oss alla, men hon skällde ut mig och John för att vi inte hämtade vatten från brunnen, för att vi inte byggde spisen, för att vi inte hjälpte henne, för att vi var lata. Det är inte rättvist, pappa. Vi försöker verkligen hjälpa henne, men ibland vill vi bara leka med våra vänner eller läsa en bok. Du skulle säkert förstå mig och aldrig skälla på mig. Det skulle alltid vara skratt och sånger i huset, och vi skulle springa omkring i stället för att gå på tå, bara för att inte göra mamma arg. Varje brev är en liten berättelse om kärlek, längtan, önskningar och framför allt hopp. Det kommer aldrig att slockna.

När jag skulle lägga breven i lådan brast dörren upp och John stormade in i mitt rum.

- Vad gör du här? - frågade jag honom förvånat.
- Jag kan inte sova, svarade min bror sorgset.
- Vad är det i den här lådan? - Frågade han nyfiket och sträckte sig redan efter den. Lyckligtvis fick jag tag i den i tid.
- Rör den inte, den är min, du behöver inte veta", ropade jag argt.
- Har du några hemligheter? - John fortsatte att jaga mig.
- Vem har inte det?! - replikerade jag.

Vi var tysta i en timme. Plötsligt frågade John:

- Saknar du inte din pappa? Var kan han vara nu?

Jag blev förvirrad och tyst. Fram tills nu hade jag trott att det bara var jag som saknade honom så mycket, som saknade honom mest. John och Alex lekte och busade hela tiden och nämnde aldrig pappa. Det visade sig att han också dolde sina känslor. Han saknade sin far lika mycket som jag gjorde. Han saknade honom. Huset verkade obekvämt och tomt utan honom. Varken brödernas oskyldiga gräl eller prat och skratt från de släktingar som kom och hälsade på kunde fylla det tomrummet.

- Man vet att man är saknad. Jag var ju trots allt alltid hans lilla favoritdotter. Jag saknar honom varje minut, jag vaknar varje morgon och tänker på honom och jag somnar och undrar var han är nu, hur han mår", svarade jag John utan att dölja min ångest.
- Jag har en hemlighet. Jag skulle vilja berätta den för dig", sa John blygt.
- Du kan alltid lita på mig, för jag är din äldsta syster.
- Jag hittade min pappas verktyg i lådan och började tälja. Jag snickrar båtar", erkände John.
- Det är ju fantastiskt! - utbrast jag. Du har, precis som vår far, gyllene händer.
- När jag täljer tänker jag på honom, jag pratar om honom och jag lovade honom att jag skulle ge honom alla mina båtar när han kommer hem", fortsatte John.
- Det blir den bästa presenten till honom", sa jag och kramade om min bror.

När jag höll honom i mina armar kände jag hur mitt nattlinne blev blött. John grät samtidigt som han fnissade. Hittills hade han bara låtsats vara en stark och nästan vuxen man, han ville inte göra sin mamma upprörd, men hans hjärta led lika mycket som vi andra.

-”Jag har också en hemlighet”, erkände jag för honom, ”jag förvarar brev skrivna till min far i en låda. Jag lovar att ge dem till honom när han kommer tillbaka.

- Tror du verkligen att han kommer tillbaka? - frågade John.

- Jag är säker på det, svarade jag bestämt.

- Då är jag ännu mer säker”, sa John bestämt.

Mitt hjärta fylldes av glädje. Vi har båda inte förlorat tron. Vi kommer aldrig att förlora den. Vi kommer att stödja varandra i våra svagaste stunder.

- Jag älskar dig, min lillebror.

- Jag är inte så liten längre. Jag är bara ett år yngre än du”, svarade John olyckligt.

- Jag vet, men du måste lyssna på mig. Gå nu och lägg dig innan mamma kommer på oss och får hela huset på fötter.

- Jag lyssnar, syrran. God natt”, sa John och smög tyst ut ur mitt rum.

”Jag får skriva om det i mitt nästa brev”, tänkte jag drömskt och försvann in i sömnens rike.

Nionde kapitlet

- Hur tror du att det kommer att gå för oss, Peter? - frågade Antanas upphetsat.

- Vi lyckades bygga om en del av skeppet, svarade Peter lugnt.

- Vi har ju inga segel”, sa Antonius upprört.

Peter, som lugnt skrapade på båten, sa:

- Jag vet att det kommer att ta ett tag att komma tillbaka, men vi ska åtminstone försöka ta oss bort från den här ön, och sedan blir det som Gud vill.

Jag vaknade till tidigt solsken. Jag klev upp ur sängen, klädde på mig snabbt och sprang till köket för att förbereda frukost. Min mamma var redan uppe. Hon hade inte sovit så mycket på sistone och klagade över hemska drömmar. Jag hade alltid försökt trösta henne och muntra upp henne, men jag hade svårt att göra det. För varje dag blev hon mer och mer tillbakadragen i sin egen värld och intresserade sig inte för vad som hände runt omkring henne. Vi åt under tystnad. Motvilligt, efter att ha svalt några tuggor, städade jag upp i köket och gick ut på gården. Jag satte mig på bänken och i en timme tittade jag på hönsen som grävde i den lösa jorden efter daggmaskar, min älskade hund Margie som tuggade sött på ett ben, och lite längre bort såg jag fåren som mumsade på gräset ... Plötsligt fick jag en tanke: ”Far har varit borta en tid, men ingenting har förändrats - allt är som det var, bara det finns en tomhet i mitt hjärta.”

Mina tankar avbröts av att John dök upp på gården. Han rusade in i ladan utan att lägga märke till mig. Jag visste genast vad han behövde där. Jag följde blygt efter honom. Genom springan i den öppna dörren såg jag hur han tog fram sina verktyg, plockade upp en träsåg och började tälja. Jag tittade på honom i en timme: hans ansikte var så koncentrerat, hans händer så skickliga. Jag beundrade min bror, hur häändig han var - precis som vår far.

- Får jag komma in? - frågar jag blygt.

John blir överrumplad och rycker till, men säger sedan eftertänksamt

- Kom in om du vill.
- Det var länge sedan jag var här, säger jag stillsamt. - Senast jag var här var när min far täljde den trälåda där jag nu förvarar mina brev till honom.
- Och jag tillbringar mycket tid här”, säger John.
- Så det var där du försvann! Jag trodde att du vandrade runt med dina vänner och letade efter äventyr, men du var ju här”, skrattade jag.
- Ja, det är sant. Jag bryr mig inte så mycket om att ha kul nu. Men här mår jag bra, jag känner fortfarande min fars lukt, jag känner fortfarande hans närvaro nära mig”, sa John sorgset.
- Kan du visa mig dina båtar som du pratade om i går kväll? - frågade jag ivrigt.

John öppnade en kista i hörnet och började plocka fram en efter en av båtar i alla storlekar och modeller. Jag tittade noga på dem och drog efter andan av beundran:

- Vad duktig du är, John! Hur stolt du är! Han skulle vara så stolt över dig.
- Jag har en dröm”, sa han blygt, ”jag drömmer om att bygga ett stort, riktigt skepp och ge mig ut för att hitta min pappa.

Jag förlorade förståndet i en timme. Tanken på att leta efter honom hade aldrig slagit mig. Efter att ha tänkt på det frågar jag:

- Vill du ta mig med dig?
- Jag har tänkt på det länge”, svarar John. ”Det skulle vara roligt att åka på en resa med dig, men du måste stanna hemma och ta hand om mamma och lille Alex. Vi kan inte lämna dem ensamma.
- Då vill jag inte att du ska åka”, svarar jag gråtande, ”mitt hjärta skulle krossas av smärta om jag förlorade dig också.
- Lugna ner dig, jag ska ingenstans än, och jag skulle inte bygga ett stort skepp på egen hand”, lugnade John mig.

Jag kände mig lite bättre till mods - under tiden kanske pappa kommer tillbaka och John behöver inte åka någonstans.

- Lova mig att du aldrig ger dig av utan att berätta det för mig och säga adjö. Lova mig att du inte gör som vår pappa gjorde, bad jag honom.
- Jag lovar”, svarade John bestämt.

Jag var lite lättad, men mitt bröst var fortfarande tungt av rädsla och smärtan av att ha förlorat. Hela dagen var jag som en främling. På kvällen satte jag mig ner och skrev igen, berättade för min far om Johns idé och bad honom komma tillbaka så snart som möjligt.

Kapitel tio

Den tredje sommaren närmade sig sitt slut. När jag sopade gården tänkte jag på att det hade gått tre år sedan vi hade levt utan min far. Allt hade förändrats: jag hade vuxit upp

från en fräknig flicka med ständigt vita knän och trassligt hår till en vacker dam, mina bröder hade gått från att vara glada pojkar som inte kunde stå stilla till kraftiga, allvarliga unga män, och min mor hade blivit ännu kortare, slappare, med blekare ansikte och slöare blick. Hon såg liten och bräcklig ut när hon stod bredvid oss. Nu lät vi henne inte arbeta så mycket, vi tog allt hushållsarbete i våra egna händer.

- Jag ska gå till marknaden och sälja lite av vår komjolk, det ger lite pengar i fickan”, sa John allvarligt och sparkade till hästen.
- Under tiden klipper jag ängarna”, sa Alex och gick med sin lie på axeln.

Min mamma och jag var ensamma i huset. När jag gjorde mig i ordning pratade jag hela tiden, sa saker, men jag vet inte om mamma lyssnade på mig eller om hon ens hörde oss överhuvudtaget. Hon satt i sin stol hela dagen och tittade ut genom fönstret och tänkte på något. Vad hon tänkte på sa hon aldrig, men mina bröder och jag kände på oss att längtan och saknadens smärta till slut höll på att bryta ner vår kära mor. Kanske skulle jag ha gett upp under årens lopp, men för tre år sedan hittade jag en flaska med texten ”Hope” på och de brev jag skrev till min far varje kväll, och jag kunde inte ge upp, jag kunde inte släppa taget. John hade redan samlat på sig en samling av stora och små fartyg. ”Kanske börjar han också förlora hoppet?”, tänkte jag räddhåget.

- Mamma, jag har lagat lunch åt dig. Var snäll och ät. Jag ska springa till min granne Elena för att besöka Casimir. Det tar inte lång tid”, sa jag, gav henne en puss på kinden och lämnade huset.

Under tiden hade Casimirs mamma återhämtat sig, blivit starkare och kunde njuta av livet igen. De båda bestämde sig för att inte återvända till sitt hem, för att stanna hos syster Elena och hjälpa henne på gården. Elena, naturligtvis, var mycket glad över deras beslut: hon skulle inte längre behöva arbeta ensam på gården, och hon skulle inte vara så ledsen under de långa vinterkvällarna. Casimir blev som en son för henne. Hon och Elena brukade sitta på huk som höns, så att han inte skulle behöva något, så att han alltid skulle ha ett gott mellanmål och ett glas kallt vatten när han var ute på fälten. Kazimieras återgäldade tjänsten genom att kyssa de kvinnor han älskade när de kom tillbaka, och han glömde inte att ge dem godis eller en silkesscarf från marknaden. Harmoni och fred rådde i deras hem.

Jag tänkte på detta när jag skyndade till Kazimieras: ”Om Gud hjälpte Casimirs mor att bli frisk och komma ur sin sjuksäng, kanske han inte överger oss och hjälper min far att komma hem innan min mor dör av sorg”.

- Hej, min vackra flicka, hur mår du? - frågade han skämtsamt och med gott humör.
- Som alltid. Du vet... Jag kommer aldrig att känna mig lycklig förrän jag vet var min far är och vad som händer med honom”, svarade jag tyst.
- I dag var jag på marknaden och hörde ett samtal. Männen pratade om din far och nämnde skeppsbrottet.
- Åh, nej!”, utbrast jag och lät honom inte fortsätta.
- Vänta, lyssna. De sa att de på något sätt lyckats bygga upp skeppet igen och att de nu seglar tillbaka. Det var därför det tog så lång tid.
- Det kan inte vara sant! Tack! Tack! Jag visste, jag har alltid vetat att han levde! - Jag kastade mig i hans armar och brast ut i tårar, den här gången glädjetårar.

När känslorna hade lagt sig besökte jag dem igen, drack te och åt tårta och sprang hem. Familjens reaktion på min nyhet var dämpad: bröderna ryckte bara på axlarna, skakade på huvudet och fortsatte med sitt arbete, mammans ögon glittrade till för en sekund, men sedan tittade hon bort igen och tittade sedan ut genom fönstret i fjärran. Jag var den enda som vände runt huset med ett danssteg och nynnade mjukt. "Hoppet dör aldrig", upprepade jag för mig själv i mitt stilla sinne.

Vintern hade kommit. Den var lika dystert och kall som alltid. Vi gick sällan ut eftersom vi ofta var insnöade. Kylan trängde inte bara in i mina ben utan också in i mitt hjärta. Ännu en jul utan pappa. Men jag var envis. Varje kväll, i mitt kalla rum, satte jag mig vid mitt skrivbord för att skriva. Jag skrev och väntade, väntade och skrev...

Istappar droppade från taken, katter satt på huk på gården och längtade efter solens värme och de första vårtecknen dök upp. Och med våren föddes hoppet på nytt. Redan på morgonen städade jag glatt upp i huset, pratade med mina bröder, klappade hundarna som jappade runt mina fötter och hoppades på en godare munskbit. Plötsligt hörde jag på avstånd grannpojken skrika:

•Han är tillbaka! De är tillbaka!

Mitt bröst spändes av spänning. Utan att vänta på något, och trots att det fortfarande var kyligt ute, sprang jag ut på gården i en klänning. Jag började springa mot floden, som i en dimma. I fjärran såg jag människor som kom tillbaka från floden. Jag kände genast igen min far. Han var mycket gammal, gråhårig, hans kläder var slitna, men han hade samma djupa, allvarliga blick, samma leende på läpparna. Jag stod där som chockad och kunde inte tro det. Jag hade drömt så mycket, drömt om det här ögonblicket, och nu blev det verklighet. Här är han, på väg mot mig... Plötsligt stannade min far och hans blick genomborrade mig. När han äntligen kände igen sin dotter öppnade han sina armar och kom fram till mig och höll om mig. Vinden smekte mina tårindränkta kinder, trängde djupt in genom min tunna klänning, men jag kände varken den isande kylan eller den bittra vinden, en eld brann i mitt hjärta.

Jag minns i dimma hur vi kom hem, hur min mor och mina bröder välkomnade oss, vad jag höll på att laga till middag. Det var som en dimma. Men jag är lugn, för jag vet att vi kommer att ha gott om tid att vara tillsammans, att prata ut, att överlämna de brev vi har skrivit, att visa dig Johns samling av fartyg. Plötsligt kommer jag ihåg sången: "Slockna aldrig, lilla hoppets ljus! och ett brett leende lyser upp mitt ansikte.

Översatt med DeepL.com (Pro-version)